

СРПСКИ ПОКРЕТ ОБНОВЕ

СРПСКИ ПОКРЕТ ОБНОВЕ ЕВРОПСКА ДЕСНИЦА СРБИЈЕ

ПРОГРАМ

1. КО СМО

Српски покрет обнове (СПО) основан је 14. марта 1990. у Београду, а за председника је изабран књижевник Вук Драшковић.

Оснивачка програмска декларација била је екстремни српски национални изазов екстремним националним програмима других у тадашњој Југославији, а пре свега антијугословенском и антисрпском екстремизму у Хрватској.

Убрзо по оснивању СПО, Драшковић и већина у странци одустају од политике „на љуту рану љуту траву“, од политике утука на утук, и залажу се за компромисе и споразумевање, како би се очувала макар и конфедерална Југославија или како би, буде ли то немогуће, распад заједничке државе био за преговарачким столом, а не на бојном пољу, уз мржњу и несрећу свих. У самом врху Странке, неки су се одлучно успротивили курсу компромиса са „историјским српским непријатељима“, што ће довести до раскола у СПО и (8. јуна 1990.) искључења из странке њеног тврдог мањинског крила, које ће, почетком 1991, кад је у Југославији проговорило и оружје, прерасти у Српску радикалну странку.

Тај раскол је обележио последњу и трагичну деценију 20. века у српској политици, као сукоб две непомирљиве националне стратегије. Једне, која је уживала подршку председника Србије Слободана Милошевића и његовог режима, пропагирајући да се „Србија брани у Книну“ и да су њене западне границе код Карловца, Огулина, Карлобага и Вировитице. И друге, коју је представљао СПО, са супротним начелом да се „Книн брани у Београду“ и да ће Србија бити велика и снажна онолико колико буде демократска и у сарадњи, а не у сукобу, са суседима, Европом и водећим државама света.

Победу ће у годинама рата однети политика сукоба Србије и Срба са свима, а Срби и Србија платиће трагичну цену таквом „патриотизму“ који ће, после крвавог распада Југославије, милиона избеглица и стотина хиљада мртвих и рањених на свим странама, српски народ оставити расутим у неколико држава разбијене заједничке државе, а Србију саму учинити и метом НАТО бомбардовања на самом крају 20. века.

Тај „патриотизам“ је у поразе преокренуо и велике победе Србије на почетку 20. столећа, у два балканска и у Првом светском рату, а српски народ, жртву геноцида у Другом светском рату, у очима света представио као народ ратних злочинаца.

Историјска је заслуга СПО што се, снажније од иког у Србији и у српском народу, у тој трагичној деценији супротстављао наказном српском национализму и патриотизму, подносећи због тога и највеће жртве. Десетине чланова СПО режим је убио, хиљаде њих су хапшени и злостављани, а десетине хиљада биле су принуђене да оду из Србије. Хапшени су и били изложени полицијској тортури и председник СПО и његова супруга Даница.

При једном од покушаја убиства председника СПО, 3. октобра 1999. године, убијена су четворица његових најближих сарадника: Веселин Бошковић, Звонко Осмајлић, Драган Вушуровић и Вучко Ракочевић. У поновљеном атентату, 15. јуна 2000, у Будви, председник СПО је рањен и онемогућен да води Странку у завршници борбе против терористичког режима.

СПО је предводио све антирежимске протесте: и Девети март 1991, и Видовдански сабор 1992, и Јунске демонстрације 1993, и тромесечне протесте 1996. и 1997, и народни бунт од априла до октобра 2000. године.

СПО је био покретач и стожер свих антирежимских коалиција опозиционих странака: и Депоса и Заједно и коалиције ДОС.

СПО је себе целога узигао у борбу против антинационалног, антидемократског и терористичког поретка Слободана Милошевића и у победу над тим Поретком зла. Савезници СПО у тој борби били су, на жалост, често, и савезници Милошевићевог режима у разбијању и сатанизовању СПО, са циљем његове политичке маргинализације, што су и успели после будванског атентата на Вука Драшковића, у самој завршници победе над Милошевићем.

СПО је први у комунистичкој Србији и Југославији развио српску националну тробојку без петокраке и са немањићким грбом на њој, и први је запевао забрањену химну „Боже правде“.

СПО је први узигао три растављена прста, која су прерасла у национални поздрав.

СПО је скинуо комунистичку анатему са генерала Драгољуба Драже Михаиловића и његове антифашистичке гериле, а Равну Гору учинио планином националног ходочашћа.

СПО је разобличио пирамиду државног тероризма у Србији, на чијем врху су били шеф државе и Служба државне безбедности, а у подножју убице из државне јединице основане да убија мете шефа државе и његове тајне полиције.

СПО је више него иједна друга странка у Србији мењао себе самога. Од екстремне националне деснице, у данима свог рођења, Странка се померала и

померила ка десном центру и принципима савремене Европе, не одричући се националног и усвајајући грађанско, либерално и глобално.

2.

НАША НАЧЕЛА

Српски покрет обнове национална је странка либералних, грађанских и демократских опредељења.

Ми смо национална странка, јер баштинимо националну и државну стратегију прекомунистичке Србије.

Ми смо за евроатлантске интеграције наше државе. За Србију у Европској унији и НАТО алијанси, јер нам је свестрано снажна Србија врховни циљ.

Ми верујемо у либерална начела, јер је у основи сваке успешне политике слободан човек који својим радом и предузетништвом у тржишној утакмици ствара друштвено богатство.

Ми верујемо у грађанска начела, јер су напредак нашег народа и наше државе пре комунизма почивали на темељима грађанског друштва и његовим вредностима.

Ми верујемо у демократска начела, јер само она политика која почива на демократским правилима и институцијама може донети друштвено благостање, ауторитет државе и углед у међународним односима.

Ми верујемо да снага наше нације и наше државе мора почивати на обнови оних вредности и оних институција које су данас опште прихваћене у савременим демократским друштвима, а које су, од 1945. до 2000. године, биле потиснуте политиком комунистичких режима, водећи српски народ у трагедију распада југословенске државе, десетогодишњих ратова, протеривања са његових вековних имања и изопштености из међународне заједнице.

Ми верујемо да је породица темељ на коме почивају друштво, нација и држава. Уколико је породица угрожена, угрожени су и друштво и нација и држава. Због тога, свака разумна национална политика мора чинити све да економски, социјално и духовно учврсти породицу и тиме утиче не само на демографску репродукцију и васпитање младих нараштаја него и на обнову основних моралних и друштвених вредности и норми понашања.

Ми верујемо да је снажно грађанско друштво темељ правне и демократске државе, али и да се грађанско друштво може успешно развијати само у стабилној држави. Држава је и данас, у епохи глобализације, непревазиђени оквир слободе човека и грађанина, економски, културни и политички простор и водећи актер у међународној заједници. Због тога је државне институције

неопходно подвргнути демократској контроли и учинити их ефикасним у спровођењу народне воље и националног интереса.

Ауторитет државе мора почивати на гарантовању заштите људског живота, слободе човека и свачијег сувереног права да, при једнаким шансама и у оквиру закона, трага за својом срећом.

Ми верујемо да слобода подразумева и одговорност: одговорност према породици, према друштву и према држави и одговорност за последице свог деловања. Одговорност значи и уважавање другог и другачијег, спремност на дијалог о разликама и на компромис.

Ми верујемо у вредност рада и предузетништва од којих зависи и лично и друштвено благостање, привредни, социјални и културни напредак и положај наше државе у свету. Материјални и друштвени статус човека мора непосредно зависити од његовог рада и постигнутих резултата: успешан и поштен мора добити одговарајућу награду, а једина ограничења у том погледу могу бити обавезе према заједници и начело солидарности са оним члановима заједнице којима је она неопходна.

Ми се залажемо за једнакост шанси и корективне мере државе које ће првенствено сељацима и младим људима омогућити да остваре одговарајући друштвени и материјални статус.

Ми смо програмски непријатељ и прогонитељ злочинаца, мафијаша, отимача туђе имовине и зараде, диктатуре, рушења морала, промоције мржње и система антивредности.

Ми верујемо да хришћанско виђење човека и друштва нуди моралну основу за одговорну политику, при чему вера и држава морају деловати независно, тако да се држава не меша у послове религије нити религија у послове државе.

3.

НОВА ЕВРОПА

У Европи се ствара јединствени поредак у њеној историји. Ствара се систем нових вредности нове Европе који принципе 19. и 20. века о апсолутној независности држава замењује начелима међузависности и држава и нација и већине и мањине и култура и религија и буџета и развојних планова и запошљавања и расподеле богатства.

Тој новој Европи име је Европска унија (ЕУ). То је заједница јединственог тржишта, слободне трговине, једног правног поретка, једне валуте, заједничке владе и парламента. Најбогатије земље и народи из својих буџета издвајају огромна средства у корист сиромашнијих држава и нација, са циљем уклањања

вековне провалије између развијених и неразвијених, а од Ирске и Португала, на крајњем западу Европске уније, па до њених садашњих источних граница, паучина пада по државним међама на којима су, доскора, стајали војници и цариници.

Почињу да се остварују визије најсмелијих сањара да богатство потире сиромаштво, да сила буде слушкиња човекове слободе, а отаџбина свуда тамо где закони и државна моћ не познају разлике међу људима.

У свакој држави Европске уније сваки грађанин било које државе Европске уније њен је грађанин, а нема никаквих царинских или других баријера ни за културу, науку, робе и услуге на том огромном и јединственом тржишту од близу 500 милиона људи, данас, а много више у догледно сутра, јер се и у Москви и у Паризу и у Берлину и у Бриселу све чешће говори о великом циљу „уније судбина“, од Атлантика до Владивостока.

У драматичном судару проживљене историје и нове која се рађа, носталгија за националним суверенитетима, искључивостима и митовима свуда се, мање или више, опире наднационалној и свенационалној Европи, настојећи да она буде само унија јединственог тржишта, а да свака држава задржи своје историјске атрибуте суверена у скоро свим другим пословима.

До јуче немогуће показује се, ипак, као могуће, али и као неизбежно, јер ера технолошких и компјутерских чуда драматично мења устаљене представе о раздаљини и времену, па се читав свет испољава као „глобално село“. У тим условима, свака европска држава, па и оне најмоћније, била би осуђена на периферну улогу, док Европска унија задобија позицију глобалног светског гиганта. Неприкосновену моћ САД захвата ерозија, Русија враћа своје позиције суперсиле, Кина, Индија и Бразил освајају светско тржиште. Уједињена Европа, неизбежно, добија велику улогу у „глобалном селу“, а разједињена улогу статисте или таоца.

Уједињена Европа је и једина одбрана Европе од рецидива њене болне историје, јер је, у прошлости, свака европска нација ратовала са неком европском нацијом, а и оба светска рата почела су и била одлучена у Европи. Крвава драма бивше Југославије подсетила је и опоменула Европу на размере ужаса када се старим мржњама, злу и националним искључивостима отпусте дизгини и када људи и народи крену на себи најближе.

Падом Берлинског зида и распадом Варшавског пакта, Европској унији убрзано су се придружиле и скоро све државе доскорашње комунистичке источне Европе, стајући и под „громобран“ НАТО савеза, јединог преосталог колоса силе у свету. Тај драматични тектонски потрес рушења биполарног света и „равнотеже страха“, гурнуо је Европску унију пред стратешки избор: да прихвати НАТО алијансу, односно САД, као доминантну силу те силе, да буде стварни гувернер Европе и калиф уместо калифа, или да поведе битку за коренити преображај НАТО савеза и његове улоге. Европски стратеги изабрали

су ово друго. У Савет НАТО алијансе ушла је и Русија, а деценијски непријатељи, уз све међусобне суревњивости и разлике, постали су стратешки савезници у борби против глобалног тероризма.

Градећи снажне мостове свестране сарадње са Русијом, а пре свега економске и културно - научне сарадње, Европска унија се убрзано одвезује од улоге подређеног партнера САД, ширећи своју снагу и утицај и према Кини, Јапану, Блиском истоку, Африци и Јужној Америци. Ова експанзија Европе биће праћена и плановима за стварање својих одбрамбених снага.

Полако и уз протесте старе свести, Европска унија поприма и обресе уније мањина које се удружују у европску већину. И Немци, данас најбројнија нација Европске уније, мањина су у односу на све остале заједно. Мањина у једној држави Европске уније појављује се као већина у другој, и обрнуто, па нова Европа у историјску пензију шаље и укорењене представе о већинским народима и националним мањинама.

Систем заједничких европских вредности букет је највећих творевина европског духа у прошлости и творевина тог духа данас и сутра. Филозофија Старе Грчке, Римско право, Наполеонов Code civil, Хуманизам и ренесанса, па и само хришћанско наслеђе, не само да су вредности уткане у биће сваке нације у Европи, укључујући ту и сву Русију, него су постале и својина стотина милиона људи изван Европе, а пре свега у САД, Канади, Јужној Америци и Аустралији.

4.

СРБИЈА У ЕВРОПИ

Србија у Европској унији темељ је и кров Програма Српског покрета обнове.

Ово диктирају и национални и развојни и безбедносни и духовни интереси.

Оно што је, до последње деценије 20. века, била држава Југославија, као јединствени правни, политички и економски простор за све у њој, за Србију је то у овом веку уједињена Европа.

На јединственом тржишту слободне трговине и равномерног развоја, без баријера међу грађанима својих држава, а под куполом заједничког парламента, заједничке владе и усклађених правних система својих чланица, Европска унија уједињује разједињене и саставља растављене народе, њихове привреде, културе, школе и универзитете, развојне планове и комуникације.

Само је Европска унија гарант да ниједан грађанин Србије, ни Србин ни несрбин, не може имати статус туђинца у било којој држави Европске уније и да појмови иностранства, расејања и дијаспоре губе своје традиционално значење.

Ова интегративна суштина Европске уније у интересу је српског народа и свих у Србији.

Европска унија укида и царинске, граничне и комуникацијске препреке и за робе, услуге и националне културе својих чланица.

Домаће је све, без обзира да ли је из Париза, Лондона, Рима, Берлина, Атине, Мадрида или Београда, а успешност не зависи од националне етикете, већ од квалитета и боље понуде.

Здрава храна, здрава вода, енергија и знање стратешки су производи овога века. Србија располаже свим тим добрима, па је равноправни приступ тржишту Европске уније, а посредно и глобалном светском тржишту, њен прворазредни развојни интерес.

Европско тржиште дефинише пољопривреду као магистралну грану српске привреде. Понављамо и наглашавамо да без снажног и богатог сељака и без модерног села не може бити ни економског ни биолошког опоравка наше нације.

Европска унија је и огромна шанса за најширу афирмацију српске културе и науке, као и афирмацију самог српског језика. Оно што је велико и вредно, биће још веће и вредније.

Морамо знати и прихватити да Европска унија мири и сједињује вековима завађене народе и идеологије. Французи и Немци стварају заједничке војне јединице, Тирол је аустријски а припада Италији, на финским Оландским острвима званични је језик шведски, а десница и левица, републике и краљевине, разнобојни су краци дуге будућности окренутих људи, странака, нација и држава нове Европе.

Нико никоме у Европској унији не дира у његово историјско, национално или религијско наслеђе, али се подстиче отклон од свега у било ком народу што је или том народу или другим народима наносило несрећу и бол. Под прозорима новог парламента уједињене и нове Немачке подигнут је потресни меморијал у славу јеврејских жртава Холокауста. Велико признање великог злочина, да се он више никада не би поновио, и симбол великог покајања немачке нације.

Србија ће само узвисити себе и пред собом и пред Европом и пред светом ако не буде порицала ниједан свој грех, са идеолошким или националним предзнаком, и према другима и према Србима, и ако не буде те грехове и злочине проглашавала за врлине или њихово признање и своје покајање условљавала признањем и покајањем других за исте или веће злочине над Србима.

Ово, додатно, истичемо и због тога што је став СПО да су, под кровом Европске уније, Србији и српском народу најближе државе и народи доскорашње нам заједничке државе. Ратно непријатељство, које смо били дужни избећи, али нисмо, морамо преокренути у трајно пријатељство, а до њега се не

може стићи ни настављањем непријатељских емоција, ни планирањем освете, ни проглашавањем својих недела и кривица за подвиге и заслуге. Свако има „балван у оку своме“, па га мора извадити пре него што то затражи од суседа.

Србија је мост између Европе и Азије, Јадрана и Дунава, Балкана и Русије. Због тога што нам је државна и народна кућа на главном друму, у прошлости су се, при свакој балканској, европској или светској олуји, сукобљене војске кретале тим друмом и ми смо страдали и губили

Први пут у историји, и то захваљујући пројекту уједињене Европе, српска кућа у прилици је да само добија због тога што је на главној копненој магистрала, која спаја Европу са Азијом, и што је и на дунавској магистрала, која повезује двадесетак европских држава и три мора: Црно, Северно и Атлантски океан.

5.

ЕВРОПА У СРБИЈИ

Равномерни развој, европски закони и, безусловно, уклањање свих домаћих препрека са европске магистрале државе, услови су за напредак и препород Србије.

Отварајући врата Србији, Европска унија отвара јој и своје трезоре равномерног и одрживог развоја, али под условом да њену помоћ користимо за равномерни развој Србије саме.

Императивно подржавајући ту политику Европске уније, програмско опредељење СПО је да, најмање, три четвртине средстава из европских развојних фондова буду усмерене најсиромашнијим регионима и општинама у Србији, јер су деметрополизација, регионализација, полицентрични развој и снажна локална самоуправа темељни принципи на којима почивају савремене државе Европе и света.

За свој раскид са превазиђеним и антиразвојним концептом централизоване власти и централизоване моћи, нарочито је драгоцено европско преусмерење Словеније и Хрватске, у којима равномерни развој свих крајева почива на разгранатој мрежи малих општина по регионима, са својом финансијском и политичком самоуправом.

Политички, финансијски и својински монополи централне власти, неизбежно, порађају и ортачење власти са криминалом и мафијом, као и мафију и криминал уграђене у власт.

Европа у Србији од Србије захтева и политичку децентрализацију, што подразумева и регионалне владе и поделу државе на неколико изборних јединица.

Морамо уредити Србију онако како су уређене државе Европске уније, држећи се истих закона и обавеза. Мање од тога не смемо.

Безусловна примена закона и принципа Европске уније топли су ветар који ће, чим дође у Србију, отопити лед са умова загледаних у прошлост, са брава тајних досијеа тајних полиција, са монтираних пресуда за злочине којих није било и подршке злочинима којих је било, па ће и отета имовина бити враћена или надокнађена њеним власницима и њиховим потомцима.

Европа ће у Србији порушити и проповеди антиевропских патриота да је Европа антисрпска и антиправославна и да смо ми Европа и кад смо против Европе, па у будућност можемо и са антиевропским заставама.

Са Европском унијом Србија може преговарати о свему, може и оспоравати много шта и одбијати оно што не може да прихвати, али Србија или било која држава Европске уније не може са Европском унијом разговарати језиком ултиматума. Искључивости која пориче споразумевање клоне се и најмоћније светске силе.

Како не би дозволила да се и сама косовизује, Европска унија је принуђена да Косово европеизује, али и да европеизује и Србију и цео регион. Тек тада биће пронађен „мач“ и за косовски „Гордијев чвор“.

Као чланица ЕУ, Србија ће бити у прилици да максимално на Косову и Метохији заштити сва права и сигурност тамошњих Срба и српског религијског и историјског наслеђа.

За Србију је пресудно важно да разуме и прихвати погубност и слом њене политике вођене у последњој деценији 20. века, утемељене на ретроградном принципу да се у Книну и Приштини брани Београд. Показала се као исправна тада анатемисана и најсуровије кажњавана политика СПО, која је полазила од сасвим супротног начела, да се и Книн и Приштина и Бања Лука бране у Београду, односно да је само европска Србија, снажна и економски и демократски, једини гарант заштите свих права Срба у бившој Југославији, али и свуда у Европи и свету.

Србија у Европу уноси своју културу, науку, традицију, историју, а Европа у Србију доноси све те вредности и посебности других. Давати и примати, то је врлина духа, а затварање у себе и своје фобије према другима разара и културу и политику и послове и логику живота.

Демаскирање по српски народ опасног антиевропског и антизападног „патриотизма“ велика је обавеза СПО.

Захтевајући од Србије да уједначи развој свих својих крајева, да запосли незапослене и нарочито помаже најсиромашније своје грађане, Европска унија снажи Србију и бори се за поредак социјалне правде.

Захтев да оживе српска села, тако што ће сељаци од државе добијати европске субвенције и што ће бити укинута разлика у квалитету живота између села и града, једини је пут да се заустави биолошко одумирање нације и да српска пољопривреда постане један од ослонаца Европске уније у времену када је хране у свету мање од потреба за њом.

Разбијање еврофобије обавеза је СПО и по цену да на себе навуче анатему многих и суочи се са политичким губитком.

У Бриселу, седишту Европске уније, једна црква симболизује заједничко хришћанско наслеђе Европе. Она има само један кров, а испод крова су три одељења за службу и три улаза: за римокатолике, православне и протестанте.

Као странка која поштује хришћанско наслеђе српског народа, Српски покрет обнове је, изнад свега, привржен Христовом учењу и неће га се одрећи ни када било ко у Српској цркви проговори друкчије.

Европска унија не пориче, него потврђује, и програмско опредељење СПО за Краљевину Србију, јер су многе краљевине чланице Европске уније. Онога коме је, по праву наслеђа, припадала српска круна, СПО је довео у Србију још 1991. године. Круна је у Србији и глава Круне већ дуго је у Србији, а СПО је за то да се Круна споји са главом Круне.

6.

СРБИЈА НА БАЛКАНУ

Својим централним географским положајем на Балкану, Србија је предодређена да буде својеврсни мост између Западне Европе и Блиског Истока, Средоземља и Средње и Источне Европе. У свим историјским раздобљима, када је њена политика умела да одговори изазовима таквог међународног положаја, српски народ и српска држава доживљавали су успон и учвршћивали свој положај на Балкану и у Европи.

Отуда проистиче наше уверење да први корак у европској оријентацији Србије мора бити сређивање односа са суседима и у региону у коме живимо. Иако смо данас окружени старим и новим суседима ми, начелно, полазимо од оцене да је наше непосредно окружење из основа промењено и да наше односе са свим суседима морамо градити на новим основама.

Упркос многим разликама, оно што нам је у овом тренутку свима заједничко је жеља да у што скоријем року постанемо део Европске уније. Овај заједнички интерес добра је основа за превазилажење наслеђа бурне прошлости региона, етничких и територијалних спорова, проблема националних мањина, решавања статуса избеглица и расељених лица.

Морамо са суседима тражити заједнички интерес и на њему градити политику, исто онако како су то, после Другог светског рата, у околностима сличним онима у којима ми живимо на почетку 21. века, у Западној Европи чинили историјски ривали и противници у многим ратовима. Уколико бисмо поново постали таоци политике окренуте прошлости а не будућности, ризиковали бисмо да поновимо грешке претходних режима, уз нове етничке и територијалне спорове и сукобе, који би Србију свели у најуже границе и гурнули је на периферију Европе и Балкана.

Србија окренута будућности, свесна својих могућности али и своје одговорности, може поново постати ослонац мира и безбедности и активно допринети укључивању Југоисточне Европе у европске интеграционе процесе.

За свестрану смо сарадњу са САД, Русијом, Кином, Јапаном, са свим земљама света, на принципима равноправности и обостраних интереса.

7.

СРПСКА ДЕСНИЦА

Безусловно се залажући за Европску Србију, СПО се ослања на историјско искуство државотворне и победничке националне стратегије у 19. столећу и на почетку 20. века.

На принципима тадашње развијене Европе, један тамни вилајет на периферији отоманског царства освајао је слободу и градио своју модерну државу. Још док су вође српских устаника носиле турске фесове и потписивале се знаком крста, на универзитетима у Бечу, Пешти, Женеви, Берлину, Паризу, Трсту, Риму или Лондону школовала се национална елита за препород Србије. Српски полазници тих европских школа у Србију ће донети и социјалистичке идеје, али ће тај покрет остати на периферији младе државе чија је грађанска класа нестрпљиво и убрзано земљу водила ка Западу, акумулацији капитала и државне снаге.

Та државотворна, европејска и десна Србија знала је кад је време за сабљу, а кад за перо, кад се нешто може а кад не може, шта се увек мора а шта никада не сме.

Једном и само једном, кад је сломљена Карађорђева буна и држава, Србија је остала сама и више то никада није поновила. Ако није могло бити уздања у Русију, тражено је оно у Бечу, а кад би и та врата бивала затворена отворана су она у Паризу или Вашингтону.

Мач је увлачен у корице кад је сила непријатеља била премоћна, а уступци доносили победе.

Знала је та десна Србија да Србију нико не подржава или мрзи због урођених осећања, него због својих планова и интереса, па је и она, према својим интересима, одређивала своја савезништва. Кад је руски цар у Сан Стефану окренуо главу од Србије, она је у Бизмарку потражила и нашла свог савезника.

Знала је та Србија и да није велика само правда великих, него и њихова неправда и бес, па је, у свим приликама и неприликама, малу српску лађу најмудрије водила између бродова силних, не узносећи се у победи и не клонући у поразу.

Знала је та Србија још нешто и основно. Да она, сваким даном и сатом, мора да буде све снажнија - и економски и војнички и биолошки и дипломатски - и да ће њена унутрашња снага одређивати и њену спољашњу заштиту, и да те снаге не може бити изван Европе и против Европе!

Подсећамо на све ово због тога што морамо знати да иза свих наших узлета и победа, од Карађорђа па до краја Првог светског рата, стоји стратегија десне Србије и да је десна Србија створила и Краљевину Југославију, државу која је, први пут у историји, под истим државним кровом окупила готово све Србе, Хрвате и Словенце на Балкану, уз ограду да тада, као самосвојних нација, није било ни Бошњака, ни Македонаца ни Црногораца.

Као творевина десне Србије, Југославија је, после Другог светског рата, постављена на леве темеље Комунистичке интернационале. Један вођа, једна партија! Кад је вођа умро и кад се распала Комунистичка партија, распала се и држава.

Лева идеја срушила је два века десне српске и југословенске идеје. Ово је, необорива, историјска чињеница, али и извориште највеће политичке и менталне пометње огромног броја данашњих Срба.

Као национална десница, представљају се политичке странке и људи којима су левица и њене вође идеолошки узор и ослоњци. Они који су одлучујуће допринели слому Југославије, они који су Србију лишили свих великих савезника у свету и гурнули је под санкције и презир Уједињених нација, они који су оптужени за ратне злочине и геноцид, они који су за четири године у поразе и слом преокренули два века победничке српске историје, промовишу се као иконе десне Србије!

Левица која је убила Југославију и пред светом за свој злочин окривила десну Србију није никада ни била српска историјска левица Светозара Марковића, Димитрија Туцовића или Живка Топаловића. Она је на власт у Београду дошла на тенковима Црвене армије, као идеолошка трупа религије сибирских гулага. На истом, монтираном, судском процесу, у Београду су скидане главе и српској десници и српској левици.

У историјској и стратешкој збрци националних симбола и путоказа, српска парадесница, као најекстремнија левица, и њена званична левица, опасно су

накривиле Србију на леву страну, а већина предводника интелектуалне елите, којима су уста претрпана Европском унијом, са презиром се односи према свему што је десно и што се ослања на победничко искуство некадашње десне Србије.

Нашој држави неопходне су њене обе руке, и европска српска десница и европска српска левица, као теза и антитеза у истом смеру. Да десница не допушта левици маргинализовање националног и пропагирање антиразвојног егалитаризма. И да левица опомиње десницу на склад између националних циљева и социјалних потреба породице и сваког грађанина.

Задатак је Српског покрета обнове, као језгра десне и у будућности опет победничке Србије, да истином лечи српски народ од неистине и амнезије.

Југославија је била врхунски државотворни циљ десне Србије, а тај циљ је данас Европска унија. У новом времену и по новим правилима, морамо градити снажну Србију, састављати растављено и сједињавати разједињено.

8.

ЗАВРШНА НАЧЕЛА

Српски покрет обнове је непријатељ изокренутог система вредности, у коме је сено цењеније од злата, глупост од памети, незнање од знања, лаж од истине, псовка од дебате, грамзивост и пљачка од закона, морала и општег добра.

СПО није ни затворена ни борбена група за обрачун са онима који се са њим не слажу.

СПО никада и никоме неће нудити неистину, која се радо слуша, него истину, и кад је мало оних који хоће да је чују.

СПО је дужан да говори шта је истина а шта је лаж, шта је историја а шта је мит, шта припада прошлости а шта будућности, шта су програми живота а шта програми одрицања од живота, шта је култура а шта антикултура, шта је Христос а шта Велики Инквизитор.

Упорна борба за подршку овим програмским начелима СПО, прворазредна је дужност сваког члана Странке.

Ако и када чланове и присталице Српског покрета обнове посети осећање узалудности борбе, мора се знати да је вера тврдо чекање и тврда борба за оно што се жели и да ће, кад је семе добро, доћи и добра жетва.

**ШЕСТИ САБОР
СПО**